

**Årsskrift för
VÄXJÖSTUDENTERNAS FÖRBUND
2009**

Redaktion:
Catherine Bringselius Nilsson
Folke Rylow
Gunnar Håkansson

Foton:
Ove Hedman, Studio Visit
Catherine Bringselius Nilsson
Göran Nilsson

Omslagsbild: Jubileumslogon

Copyright: Väjöstudenternas förbund

Lindströms Tryckeri AB, Alvesta 2009

Studentdagen 2009 med årsmöte

Gunnar Håkansson

Studentdagen 2009 gynnades av lämplig väderlek. Inte regn, inte gassande sol, som 2008, då många av de äldsta av hettan tvingades utebli. Lagom, som det var de dagar vi helst minns.

Då det var 1958, som läroverksbyggnaden uppe vid Östrabo (som senare fick namnet Katedralskolan) togs i bruk och därmed 1959, som de första studenterna stormade ut därifrån i stället för från den äldre byggnaden vid Växjösjön, hade kollegiet beslutat förlägga årets studentdag i dess helhet dit för att låta 50-årsjubileet sätta en viss prägel på studentdagen.

Sedan många kära återseenden gjorts på skolgården, marscherades in under avsjungande av studentsången. Vi slog oss ner på de numera inte längre så hårda stolsraderna i aulan och fick inledningsvis lyssna till några musikstycken, framförda av gymnasisterna Rasmus Nordmark, Eric Bergstrand och Felicia Osbeck.

Därefter höll bibliotekarien vid Katedralskolan, Olle Lindberg, ett anförande om hur skolbyggnaden hade invigts samt annat som hände vid den tiden, illustrerat med bilder och även en ljudupptagning av den då uppförda invigningskantaten med text av lektor Jöran Mjöberg och musik av musikdirektör Nils Andersson. Ljudkvaliteten hade visserligen sjunkit under de gångna decennierna,

men ljudet var dock alltså fullt möjligt att uppfatta. Olle Lindberg hade även ställt upp en jubileumsutställning utanför aulan. Omslags-

Skolans flagga, sedd genom aulans fönster.

bilden på denna årsskrift är hämtad från utställningen. Rektor Yngve Filipsson informerade om Katedralskolan och dess nutida verksamhet.

Efter dessa intressanta anföranden höll curator Catherine Bringselius Nilsson och sekreterare Barbro Lundmark upprop med 50-årsjubilarer och äldre. Rector scholae, Yngve Filipsson, krönte rector diei, Åsa Melldahl, med den anrika rektorskedjan, och rector diei höll talet till minnet av skolan, återgivet litet längre fram i denna skrift. Lars Hultman höll parentation över de avlidna, då Harald Gustafsson, som gjort en hel del av underlaget, hade goda familjeskäl att utebli denna gång.

Ett tiotal deltagare lät sig efter minst 30 år som student promoveras till jubelstudenter, numera utan ett enda ord på latin. Årets Bergstrandstipendiat, Ida Andersson, fick diplom och pengar. Slutligen ledde inspektor Mats Bergquist årsstämman, säkerligen på ny rekordtid.

Allt interfolierades av sångarna under Lage Olssons säkra ledning.

Efter utmarschen till studentsången och betraktandet av utställningen var det dags att omgående bege sig till den ganska nya matsalen, uppförd på gården mellan huvudbyggnaden och gymnastikhuset, där middagen och den efterföljande dansen försiggick. En och annan saknade väl Stads-

Curator, inspektor och rector diei.

hotellets kristallkronor, men årets matleverantör fanns det inget att anmärka mot, liksom ej heller orkestern. Givetvis gavs även tillfälle att lyssna till rector dieis tal till hembygden och Sven-Axel Bergstrands tillfällighetsdikt till Bergstrandstipendiaten. Liksom att sjunga de traditionella bordsvisorna, varvid Gamla klang denna gång försågs med alla de tillägg, som försvann efter 1968.

En av många uppskattad möjlighet efter maten var att se och höra de smalfilmer, som Sven Brattberg framställde på 50- och 60-talen. Detta hände sig i lärarrummet, där flertalet så gott som aldrig varit förr.

Och så var ännu en studentdag i förbundets regi till ända.

Denna glada kvartett (Jan Rejler, Louise Küster, Beth von Schreeb och Birgitta Guntzsch) avtackades efter fullgjorda insatser till Förbundets fromma.

Tal till minnet av skolan

Åsa Melldahl

”Växjö juni 1970

Kära dagbok:

Jag är vuxen nu. Äntligen. Äntligen ska jag flytta hemifrån. Äntligen får jag sluta den här tolv år långa fångenskapen, som kallas skola. Äntligen får jag börja mitt egna liv. Slipper familjen, slipper den här förbannade stan.

Jag stod på rökrutan idag. Tände en – minns ni? Ett blått paket med en vit Pegasus? Det var de billigaste cigaretterna – och spottade tre gånger på stenen: Aldrig ska jag återvända. Aldrig ska jag längta tillbaka hit. Tack gode Gud att det är över.”

När inbjudan kom – trettionio år efter att detta skrevs – att tala vid denna högtidlighet, i min gamla skola, Katedralskolan, så tvekade jag inte. Jag föresatte mig, att detta skulle bli ett tillfälle för mig att minnas en tid i livet, som jag faktiskt glömt. Som jag aldrig tänker på. En period – mina viktigaste tonår – som aldrig har genererat några anekdoter att berätta för mina barn. Borta.

Så – kära vänner, lärare, gamla skolkamrater! Jag har blivit ombedd att tala om Minnet av Katedralskolan, och jag vill lägga tonvikten på ordet minne. Alltså: Allt är fel, förvrängt. Min förhoppning är att mina minnen ska snudda vid något av era minnen – var och ens – så att vi kan få kontakt med det som vi en gång var: Unga,

glada och olyckliga. Jag skulle önska att alla ni som har haft er identitet och er hemvist här i Växjö med omnejd, ni som har fortsatt att umgås med gamla studentkamrater, som har bott kvar här eller som har kommit hit ibland för att hälsa på familj och släkt – att det kanske ska ge något att lyssna till mig som en som passerade förbi.

Min familj hade flyttat från Sollentuna till Växjö ett år innan jag började på Katedralskolan. Jag hade gått på Fagrabäcksskolan i ett halvår. Jag hatade Sollentuna. Att komma till Växjö var på ett sätt himmelriket: En stad. En plats. En slags levande historia. Ett sammanhang, som skulle kunna skänka en identitet. Där en människa kan bli till.

Katedralskolan: Bara namnet bar löften om en stämning, som Edsbergs Gymnasium aldrig skulle kunna ge. Och de här tre åren på Katedralskolan i slutet av sextiotalet var också avgörande för mig. För mitt yrkesval och på gott och ont för mitt sätt att se på livet. Å! Jag var lycklig. Men framför allt var Växjö och Katedralskolan den plats på jorden, där jag lärde mig att läsa.

Vad var det för gudomlig tur jag hade, som gjorde att Hans-Åke Gabrielsson och Christian Zell frågade mig första dagen på Katedralskolan 1967, om jag ville hänga med på en tillställning på kvällen? Det handlade

om en slags skolförening, som ägnade sig åt att spela teater och ville jag vara med? Det är fortfarande obegripligt. Minns jag rätt? Hansa hade redan slutat och hade börjat plugga i Lund och Christian gick i tredje ring. Hur kunde de veta? De var Stora Killar. De hade manchesterkavajer och jeans. De kunde spela gitarr. På den tiden hade jag haft en sorglig rad av finniga och förhoppningsfulla killar, som hade suttit i mitt flickrum och spelat House of the Rising Sun, men dom här kunde betydligt fler låtar än så, och jag kan än i denna dag inte fatta, hur det kom sig, att de frågade mig. Nej, jag vet vad ni tänker. Men det var inte därför.

Jag tror att jag minns, att Hansa och jag provläste Jaques eller underkastelsen av Ionesco den kvällen, och att vi båda greps av en slags gudomlig inspiration, och att det blev uppenbart för oss, att texten var erotisk, och jag förstod genom att läsa denna text högt vad erotik var. Den där läsningen av Ionesco var genomgripande, omvälvande. Att en text kan så förvandlas från det skrivna bladet till rösten, talet... är inte det ett slags underverk? Det finns två språk, förstod jag. Det skrivna, som talar till fantasin och våra inre bilder, och det muntliga, som talar till kroppen, sinnena och det minne, som hör samman med sexualiteten och med döden.

Det blev inte Jaques eller underkastelsen, som vi spelade sen, utan

Den skalliga primadonnan, och det var den första och viktiga erfarenheten jag gjorde av en repetitionsperiods vedermödor. Jag har för mig, att vi avverkade tre regissörer!

Vi förstod ju över huvud taget ingenting av pjäsen. Vi repeterade denna rytmiska, musikaliska och rent lingvistiskt innovativa pjäs, som om den hade varit ett realistiskt familjedrama av typ Lång dags färd mot natt, som vi hade sett på Växjö gamla, fina teater med Fylgia Zadig i huvudrollen. Vi lyckades inte ens lära oss texten. Och vad jag verkligen minns, är detta: Hur vi satt kvällen före genrepet i sminklogen i Heimdalls gamla lokaler i Katedralskolans källare och drog texten fram och tillbaka, fram och tillbaka, fram och tillbaka och hur vi sen kunde den och – plötsligt på scenen inför en fullsatt aula hoppade och dansade texten ur våra kroppar, vi var som besatta. Texten hade besatt oss. Jag minns, hur jag gjorde konstiga och fruktansvärda miner och fick ett lika expressivt motspel tillbaka från Nisse Conradi, Karin Örnmarker, Gösta Sandgren, Renee Wickhoff... Jag vet, att jag har glömt någon. Vem? Christian? Var det Christian som var med? Lycka. Vi fanns i en annan dimension. Vi skapade vår föreställning där och då inför publiken. Det var fantastiskt.

Men det mest fantastiska var ändå stunden i sminklogen. I källaren, i det trånga, mörka utrymmet bredvid den sjabbiga, illaluktande lokalen. Kort

sagt: Ett rum, där saker händer, där drömmar dröms och där minnet och glömskan råder.

Det var sextiotial, och många av oss elever, som var aktiva inom Heimdall och Elevrådet, som det hette på den tiden, läste förstås de nya författarna. Från James Joyce till Gun-Britt Sundström. Vi ansåg oss vara en del av den modernitet, som i samhället tog sig uttryck i Moderna museets Rörelse i konsten eller Riksställningars landsomfattande konstturnéer med massproducerade verk. Vi spelade Dario Fo och Hasse Alfredsson.

Katedralskolan var, tror jag, först i landet med ett dramatiskt program, och vi var några i det programmet, som satte upp Spelet om plugget av Fickteatern, d.v.s. Suzanne Osten, Leif Sundberg och Lottie Eijebbrandt. Det hela skulle sedan vara vår termins-redovisning inför våra skolkamrater. Jag minns, att förutom jag själv var Anders Gjöres med. Nåja. Pjäsen var en slags rytmisk musikalisk läsning: ”Tankens klarhet och reda” etc. Texten var en slags uppläsning av Läroplan för grundskolan, den andra grundskolereformen, 1969 – den första kom 1962. Palme hade själv skrivit hela inledningen, och den innehöll ord som demokrati, jämlikhet, rättvisa, och det ofattbara hände: Vi fick inte spela vår föreställning i denna aula. Den vänlige rektor Arnold Guntsch hade – ja ursäkta! Men. Fått för sig att det var kommunistpropaganda och förbjöd oss rätt och slätt att spela. Det

blev ett himla liv förstås, för det blev det tack och lov på den tiden. Och det var ju lite pinsamt för skolan, att det var ett samhällsdokument, som var själva texten. Rektor gav med sig, och vi fick spela pjäsen med förbehållet att det var frivilligt för våra kamrater att komma och se eller inte. Jag kan stolt meddela, att aulan var fullsatt. Men nå. Jag lärde mig följande: En officiell deklaration får ett ironiskt och radikalt uttryck, om den rytmiseras och dansas fram. Eller bara läses upp av någon annan än den som har skrivit den. Och att det kan bli väldigt provocerande. Om man vill provocera.

Många här i rummet minns tiden. Sextiotalets klarhet, modernitet och tro på de Apolloniska krafternas styrka. Det var där jag fanns, och hade jag inte haft flera spännande svensklärare vid Katedralskolan, så hade jag säkert borrar mig ner där på ett än mer fatalt vis, än vad som nu blev fallet. Vi hade hunnit till Romantiken – jag tror, att det var i andra ring, och vi hade en lärare, som jag tror hette Margareta Ögren. Jag hade fått för mig, att romantiken var en bakåtsträvande, sentimental och helt onödig period i litteraturhistorien, som vi helt enkelt skulle radera ut med ett slags stalinistiskt pennstreck. Nej! Jag var inte stalinist, jag var bara väldigt mycket sjutton år. Vi satt i klassrummet här i flygeln på andra våningen och skulle läsa högt ur Atterboms och Stagnelius texter. Jag minns, att jag viftade med handen och

verkligen ville visa mig på styva linan. Jag läste med min mest sarkastiska, ironiska stämma: "Ack gåves det en trolldom..." "Vän i förödelsens stund..." Tills Ögren avbröt mig med en för henne okaraktäristisk häftighet och sa: "Nu vill jag att du läser ordentligt". Det är klart, att jag kände mig åthutad, men jag hade redan börjat känna mig ganska dum och övergick till att försöka förstå, vad det var jag läste, utan förutfattade meningar om vad texten behandlade.

Och! Såklart att undret infann sig igen. Textens skönhets uppenbarad: "O, gåves det en trolldom, som dränkte all vår nakna verklighet så djupt i drömbildvävens ocean, att ingen brygga nådde från vår jord till diktens evigt sommargröna ö..." Jag minns, att jag skämdes, men det var en god och välgörande skam, och jag tackar Margareta Ögren för det. Jag har gjort förfärligt många dumma val i mitt liv, både privat, politiskt och konstnärligt, men nästan alltid kunnat tala mig själv till rätta igen med hennes ord: "Nu vill jag att du läser ordentligt". Och där – när man lyssnar till orden med allvar och utan ironi, så uppstår i konstnärliga sammanhang en ny erfarenhet. I politiska sammanhang händer det att man hajar till: Står det verkligen "Utplåna kulakerna"? Vad händer med mig, om jag tror på att de menar vad de säger och gör mig besväret att förstå vad texten innebär?

De där åren, när man är mellan sexton och nitton år. Då händer allt

det, som gör oss vuxna. Eller inte gör oss vuxna och dömer oss till en evig, regressiv kamp med världen. Den första kärleken, den första sexuella erfarenheten, det första sveket, Ofta det första mötet med döden.

Nu ska jag göra en kort utveckling: Jag vill nämna en annan oförglömlig lärare i just svenska: Karin Neuwjert. Hon var min lärare på Fagrabäckskolan. Lika kort som jag hade Margareta Ögren, men hon blev min vän. Hon var lång och smal, hade en djup altröst, ett smittande skratt och! fullkomligt otidsenliga, långa kjolar, som gjorde, att man bara kunde skratta åt henne, när hon svepte fram i korridorerna. Men hon framhärade, och hon såg mig. Att jag kunde föreställa mig saker, att jag kunde skriva, att jag kunde vara rolig. I mina minnens labyrinter härskar hon över portalen som heter: "Om en enda människa ser dig och tror på dig, så kan det rädda dig för all framtid, och hon betyder mer än alla andra som du möter." Ofta är den människan just en lärare. Karin dog i en bilolycka just det här året i andra ring.

Ett annat betydelsefullt möte utanför skolan var textilkonstnärinnan Aage Faith Ell. Jag praktiserade i hennes vävateljé en sommar. D.v.s. jag tilläts att sopa golven under hennes vävstolar. Hon imponerade djupt på mig genom att berätta, hur man skulle uppträda och exempelvis sköta hygien, om man till exempel hade långa kärleksnätter i till exempel Paris. Hon lärde mig äta jordgubbar

på det enda rätta sättet, och hon lyssnade varje dag efter lunch till en sats ur Beethovens Appassionata. ”Men bara en sats! Lyssnar jag på mer, så blir jag så uppskruvad, så det har doktorn förbjudit. Hjärtat, förstår du.” Hon gick varje vecka runt i ostdiskarna i Växjö och fick med sig möglet från camembert och brie o.s.v. ”Växjöborna tror, att det är farligt, och skär bort det. Ja, det är ofattbart, att jag bor kvar i den här stan.”

Ja, ja. Man kan tycka, att hon var snorkig, men hon lärde mig, att livet fortgår och att känslösvall och sinnlighet inte upphör, när man blir gammal och har haft sin första hjärtattack. Och hon lärde mig, att snorkighet kan vara ett sätt att överleva förluster. I hennes fall förlusten av resorna till Bern, Wien och Paris, förlusten av hälsa och ungdom. I mitt fall av förlusten av en speciell form av oskuld.

Jag kommer aldrig att glömma en av alla dessa fester på våren i första ring, som vi var så bra på, vi i Heimdallsgänget. Jag hade något färgglatt op-mönstrat på mig, det är sånt jag kommer ihåg! och Ola Laurell frågade om jag kunde tänka mig att bli Heimdalls ordförande, eftersom han var tvungen att lämna över pinnen nu, när han skulle börja tredje ring. Jag har nog inte hämtat mig än: Heimdalls första kvinnliga ordförande! Att en sådan ära och ett sådant ansvar skulle vederfaras mig! Att de andra i styrelsen hade talat väl

om mig. Kommit överens. Klart att jag ville.

Jag fick nycklarna till skolans undre regioner, jag fick äran att läsa en slags mystisk prolog som inledde Heimdallsfesten, ja, jag fick ansvaret för hela Heimdallsfesten. Samt en stor maskerad, som inledde läsåret. Och jag tror, att allt funkade något så när. Eller? Nja, jag minns nog inte. Vi spelade Dario Fo. Storbandet jazzade. Revygruppen revyade. Alla var glada. Temat för maskeringen var spöken och troll. Jag klädde ut mig till sagoprinsessa. Jag vill minnas att gruppen av killar i Heimdallsgänget praktiskt taget och emot alla regler bodde i Heimdallsrummet på nätterna och ritade en stor skylt, som de hängde på dörren, där det stod: Fy fan vad vi luktar illa! Jag har ett vagt men fasansfullt minne av att nyckeln försvann.

Vi gjorde det. Luktade illa. Hela Heimdallsrummet var obeskrivligt sunkigt. Det gick inte ens att ha fester där längre. Vi tjejer städade fast jag kanske minns fel. Kanske städade några av killarna också. Men ingenting kunde rå på år av gamla scenkostymer, gammalt smink, gammal alkohol, gammal rök. Jag vill minnas, att vi började bli rädda, att någon av skolans anställda skulle komma ner till oss i vår håla. Gjorde någon det någonsin? Jag minns inte.

Allt man hinner i den där åldern. En pojkvän som aldrig hade mycket med Heimdall att göra utan istället

spelade schack. En pojkvän till som läste böcker och sysselsatte sig med Elevrådet. Vänner som Gunnar Bäck till exempel, som tittade in hemma hos mig ibland och pratade om Black Pantherrörelsen. Alla unga män som vändades inför tidens stora fråga: vapenvägra eller inte vapenvägra. Helgjobb, sommarjobb. Långa skidtur, som slutade i stora partyn. Jag tror, att jag pluggade ibland, men sanningen är att jag gick ut med tvåa i de enda två pluggämnen, som jag inte hade lyckats göra mig av med: matte och franska. Jag kan inte minnas, att någon vuxen någonsin tog mig mellan fyra ögon och sa till mig att skärpa mig. Karin skulle ha kunnat göra det, men hon var död.

Men jag minns, hur det plötsligt bara tog slut alltsammans. Någon månad före studentexamen, när det blev klart, att nu skulle min familj flytta till Härnösand och jag hade kommit in på Skara skolscen för att starta min teaterutbildning där. Så var jag plötsligt precis så ensam, som jag hela tiden hade känt mig. Jag gjorde min första erfarenhet av att ramla ut ur ett manligt nätverk, och jag förstod redan då, att min ensamhet var knuten till det faktum, att jag är en kvinna på humanioramännens arena. Tack och lov tycker jag mig se, att de unga kvinnor, som jag träffar idag, är mycket bättre än min generation på att skapa sina egna arenor.

Men där på rökrutan för trettionio år sedan trodde jag, att ensamheten

hade något med just Växjö att göra, eller det faktum att det var min tonårstid. Så är det förstås inte. Tvärtom – i mitt minne har allt förstås tagit en ny gestalt. Det var i Växjö jag fick möjlighet att testa min kapacitet. I Växjö fick jag några underbara kvinnliga förebilder, och Växjö var verkligen tillräckligt mycket av den plats, det rum, den stad med de historiska rötter, som var tillräckligt rik och tillräckligt intim för att jag skulle kunna göra mina första erfarenheter här i någorlunda skydd och med någorlunda allvar. Och som sagt – det var här jag lärde mig läsa en text och att röka en Pegasus.

(”Jag har äntligen tagit studenten. Även om det inte var nån riktig student. Ärligt talat: Ingen kom till mitt party. Jag låtsades om ingenting. Lena och Lasse också. Så fort jag anständigtvis kunde, så skyndade jag mig till Krilles tråkiga fest i deras villa på Öster. Det var det enda ställe jag kunde åka till, och jag måste komma hemifrån till vilket pris som helst. Det var skittråkigt. Jag har nästan inte varit bjuden nånstans under hela den här veckan, när vi har gått ut i olika omgångar. Jag är totalt utfrys. Men idag är jag bjuden till Karin Wergel på sherry! Nåt att glädjas åt: Jag ska få dricka Sherry med Väninnor. Det betyder, att livet kan börja, eller hur, kära dagbok?”)

Axel Bergstrand-stipendiet 2009

Årets Bergstrand-stipendium har tilldelats Ida Andersson, student vid Växjö Katedralskola på naturvetenskapligt program vårterminen 2009 med MVG i alla ämnen utom ett. Ida har gjort ett förnämligt projektarbete: Livräddning och vattensäkerhet för barn. Projektet genomfördes som en kurs i Tingsryd, Ida kommer från Tävelsås.

Motivering: ”för berömliga studieresultat på det naturvetenskapliga programmet och projektarbetet ”Livräddning och vattensäkerhet för barn”, som avspeglar stort kunnande, ansvarskänsla och engagemang”.

Sven-Axel Bergstrand under recitation av dikt till Ida.

Till Ida, stipendiat vid studentdagen den 13 juni 2009

Det vilar ett lugn i Katedralskolans nejder
Likt Tävelsås vatten – i sakta mak
Så fjärran oro om vattensäkerhet – se där
Vår Ida – stipendiat – under studentdagens tak;

Ett år har förrunnit med grådask och kyla,
I vardagens arbete, då är det som bäst.
Vår stipendiat har aldrig hört vargarna yla,
Ur Selmas historier – Gösta Berling som präst.

Nu har Sigfridsstaden fått lugnare tider,
Sen uppsatser skrivits, efter tentor i ett,
Så blev det studentmössa ock, vad det lider.
Nu försommar'n grönskan omkring oss har brett.

Men inte, du Ida, kan du någonsin minnas
Ett så händelserikt år, trots plugget mitt i
Och sällan hos nutidens ungdom kan finnas
Så'n glädje i projektet: det blev *din* harmoni.

För prestationen Ida, tack bästan, för detta
För dina MVG och lycka mot framtiden, tro
Långt högre än glitter och prakt vill jag sätta
– Att hylla *dig* här, nära lingonröd mo.

Vid akademien framöver, du också blir färdig
Bland vänner och fränder, du ock kopplar av
– Vår uppskattning, bonus, den är dig värdig
Till bildning, ny insikt, på kunskapens hav;

Nu vågar jag kanske ge versen, att ramas,
Som liksom ett grattis, jag hållit för mig
Vi kanske i smyg också kan få kramas
Och säga *hur mycket vi tycker om dig!*

Sven-Axel Bergstrand

Parentation studentdagen 2009

Harald Gustafsson och Lars Hultman

Årets parentation är ett samråd och samarbete mellan Harald Gustafsson och Lars Hultman. Vi tackar de vänner som hjälpt oss med underlag. Följande studentkamrater har lämnat oss sedan förliden studentdag:

Eric Eckerbom (1925), född den 23 december 1906 i Säby församling. Student i Växjö 1925. Eric Eckerbom ägnade hela sitt yrkesverksamma liv åt skolans värld, som lärare och som skolledare. Han har tjänstgjort i Töreboda, Djursholm, Nacka och Sundbyberg. 1953–64 var han styrelseledamot i Sveriges Överlärarförbund/Skolledarförbund. Han erhöll Nordstjärneorden 1969. Efter sin pensionering bosatte han sig med hustrun i hennes hemstad Karlskrona. Den 23 december 2006 fyllde Eric 100 år. Han gick bort den 16 juni 2008.

Roland Wrethammar (1926) gick bort den 9 december 2008.

Ingrid Brynolf (1929), född i Nässjö, bedrev studiervid Tandläkarhögskolan i Stockholm och tog examen där 1934. Efter tjänst i Umeå fick Ingrid tjänst i Malmö vid den nyinrättade tandläkarhögskolan som chef för avdelningen för oral diagnostik. Hon

fortsatte med medicinska studier och blev medicine licenciat 1957. 1967 blev hon medicine doktor på ett arbete gällande diagnosticering via röntgenanalys. Ingrid Brynolf gick bort 25 juli 2008.

Gärd Hillerdal (1938) studerade juridik i Lund, följde därefter med maken Olle Hillerdal till Uppsala, där hon ägnade tid och kraft åt familjen och åt att fostra fyra barn (tre läkare och en lärare). Gärd var mycket trädgårdsintresserad och njöt mycket av sommarstället Brotorp. Hon gick bort den 7 juli 2008.

Christina Berglund (1939), född i Ronneby den 22 december 1919. Efter studentexamen arbetade hon på bl.a. Smålandsposten och vid Länsstyrelsen i Växjö. 1946 anställdes hon vid Smålands med flera provinser hypoteksförening, där hon tjänstgjorde fram till sin pensionering 1985, alltså under ett fyrtiotal år. Christina Berglunds största intresse förutom hem och familj var resor, där hon fick besöka exempelvis Egypten, Kina och Indien. Hon gick bort den 18 februari 2009.

Bengt Myrup (1939) gick bort den 1 mars 2008

Lennart Husén (1940) studerade litteraturvetenskap i Lund och tjänstgjorde som lärare i Östersund, Falun och Stockholm. Lennart skrev också läroböcker. Han gick bort den 8 maj 2009.

Gunnar Sandström (1942) gick bort den 5 juli 2007.

Valdemar Frejfors (1943), född den 22 maj 1923, knöts tidigt till länsstyrelsen i hemstaden Växjö, där han avancerade till enhetschef. Valdemar gick bort den 14 mars 2009.

Håkan Angser (1946), född i Öja den 27 januari 1927, avlade folkskollärarexamen och därefter kantorexamen, bedrev efteråt studier vid musikhögskolan i Stockholm fram till högre organistexamen, högre kantorsexamen samt musiklärarexamen. Han blev 1963 organist i Hägerstens församling och verkade där fram till sin pensionering 1993. Han var verksam inom Stockholms stifts kyrkomusikerförening och Stockholms stifts kyrkosångsförbund och fick därmed en unik inblick i stiftets kyrkomusikaliska verksamhet. Håkan Angser gick bort den 15 juli 2008.

Emil Bergh (1946), född i Källeryd den 1 november 1926, studerade nordiska språk, litteraturhistoria, engelska och religionshistoria i

Lund och blev fil.mag. Emil hade sedan lärartjänster i Åseda, Nora, Kalmar och så småningom på Bergundaskolan. Emil var road av den egna lärartjänsten men också av den mera principiella lärarutbildningen och -fortbildningen, varför hans kunskande och engagemang togs i vidare anspråk. Emil Bergh gick bort den 26 februari 2009.

Rolf Grimsborn (1946), född den 21 december 1925, utbildade sig till farmaceut i Stockholm, tjänstgjorde på apotek, vid läkemedelsbolag i Göteborg och sedan åter inom apoteksnäringen. Rolf var under ett flertal år apotekschef i Svedala. Han gick bort den 14 februari 2009

Sven-Erik Saxgård (1946), född den 23 maj 1925, utbildade sig till gymnastikdirektör vid GCI och gick så småningom också utbildning till sjukgymnast. Han tjänstgjorde största delen av sin aktiva tid i Gnesta och bosatte sig senare i Ulricehamn. Sven-Erik Saxgård gick bort den 22 december 2007.

Carl-Olof Johansson (1947), född i Granefors den 21 juni 1927. Kapten i reserven. Studier vid Göteborgs Handelshögskola och civilekonomexamen 1952. Verksam inom Västra Sveriges Äggcentral fram till sin pensionering. Carl-Olof Johansson gjorde bestående insatser inom Strindbergsällskapet som mångårig

styrelseledamot och som eldsjäl. Belönad med Strindbergpriset 2006. Carl-Olof Johansson gick bort våren 2009.

Anders Agell (1948), född den 14 februari 1930, juridiska studier i Uppsala fram till doktorsexamen 1963, från 1972 professor i civilrätt vid Uppsala universitet. Hans främsta arbetsfält var skadeståndsrätten och familjerätten. Ledamot av Kungliga Vetenskapssamhället i Uppsala 1974 och av Kungliga Vitterhetsakademien 1991. Anders Agell var en högt skattad lärare och forskare, präglad av analytisk skärpa, självständighet och idérikedom. Han gick bort den 6 november 2008.

Gösta Almén (1951) förblev sin hembygd Urshult trogen och brukade fädernejorden. Han var en mycket aktiv politiker för folkpartiet, landstingsman och ledamot av parti-styrelsen. Under läroverkstiden utmärkte han sig som en duktig medeldistanslöpare. Gösta Almén gick bort den 3 februari 2009.

Brita Brauer (1951) flyttade efter äktenskap till Bombay 1956. Gick bort 2007 (?).

Jan-Erik Lindgärde (1951) verkade senast som ombudsman i Hudinge. Han gick bort den 5 september 2008.

Ulf Bergenstråhle (1953) kom efter juridikstudier i Lund att ägna sig åt domstolsväsendet som rådmann i Huddinge, Stockholm och Sollentuna, en tid också som hovrättsråd i Malmö. Vid två tillfällen lämnade han domarbanan och tjänstgjorde dels som jurist vid Handelsbanken i Stockholm, dels som rättshjälpsadvokat i Malmö. Han var bl.a. också vice ordförande i ansvarighetsförsäkringens personskadenämnd. Ulf gick bort i februari 2009.

Gunnar Stone (1953) studerade vidare vid Chalmers och arbetade sedan som projektledare vid Ohlssons & Skarne AB. Vid företagets omorganisation knöts han till Svenska bostäder med utvecklingsprojekt vid Skanskas huvudkontor. På 1990-talet studerade han bostadsbyggande i USA och kom efter hemkomsten att specialisera sig på flerbostadshus i trä, bl.a. med nedslag i Växjö. 1997 tilldelades han Träpriset. Gunnar gick bort i mars 2009.

Leif Källström (1959) var född den 9 februari 1939. Efter examen och militärtjänst vid A 6 i Jönköping studerade han i Lund till en fil. kand. inom främst matematik och statistik. Leif flyttade till Stockholm och inledde en fyrtioårig karriär som aktuarie och chefsaktuarie inom olika

livförsäkringsbolag. Leif var mycket idrottsintresserad och var under sin ungdomstid en av Växjö's främsta friidrottare och bandyspelare. Han gick bort den 8 april 2009.

Hans Aaby-Ericsson (1960) avlade lärarexamen i Växjö 1972. Efter en kort sejour som lärare i Jönköping kom han att ägna huvuddelen av sin aktiva lärarbana åt skolor i Växjö. Hans gick bort den 26 oktober 2008.

Lars Philipson (1964) blev civilingenjör i Lund och studerade vidare inom medicinsk teknik och kognitionsvetenskap, doktorerade i elektrisk mätteknik och blev därefter professor i digitalteknik. Som sådan kan Lars sägas vara ”farfar” till de framgångsrika företag i databranschen, som etablerats i Lund de senaste decennierna. Lars Philipson gick bort sommaren 2008.

Gunilla Jonsson (1970), född den 24 augusti 1951, blev civilingenjör i livsmedelskemi vid Lunds Tekniska Högskola. Hon arbetade sedan vid KBS i Kristianstad. Efter pedagogiska studier i Malmö innehade Gunilla en lektorstjänst i kemi i Kristianstad. Hon var ordförande i Kristianstads konstklubb och köpte redan tidigt ett korsvirkeshus i Huaröd, som hon ägde fram till sin alltför tidiga bortgång. Gunilla Jonsson gick bort den 24 maj 2008.

Dessa kalla fakta, ibland synnerligen summariska, kan bara ge de flesta av oss fragmentariska minnesbilder, men för en del av oss väcker de starka minnen till liv från en gemensam skoltid. Låt oss hylla de bortgångnas minne med en dikt av en framgångsrik Växjöstudent av årgång 1910, Pär Lagerkvist, hämtad ur diktsamlingen Aftonland:

*Allting finns, blott jag ej längre finnes,
Allt är kvar, den lukt av regn i gräset
Som jag minns och vindens sus i träden,
Molnens flykt och människohjärtats oro.*

Blott mitt hjärtas oro finns ej längre.

Tal till ”Hembygden”

Åsa Melldahl

”Om du någon gång har varit i en skog i Småland en tidig söndagsmorgon i juni, då minns du genast hur det är: du hör göken gala och koltrastarna flöjta, du känner hur len den barriga stigen är under dina bara fötter och hur skönt solen värmer i nacken, du går där och tycker om lukten av kåda från granar och tallar och du ser hur vitt smultronen blommar i gläntorna”

Ja, ni kände säkert igen Än lever Emil i Lönneberga av Astrid Lindgren. Det där citatet handlar ju egentligen inte om en skog utanför Växjö, om vi ska vara petiga, utan om

en skog utanför Vimmerby, där jag personligen egentligen har starkare rötter, eftersom det var trakten för min barndoms somrar.

När mina barn var små, så ville de gärna att jag skulle läsa just det kapitel, där citatet ingår, för då började jag alltid gråta så att tårarna skvalade, och det tyckte dom var så roligt.

När jag var liten, flyttade vi väldigt ofta. Min pappa var en orolig själ, och familjen fick bara hänga med. Jag har alltså några hembygder att välja mellan:

Att stå i solen i Munkfors och se,

Åsa Melldahl talar till Hembygden.

hur den väldiga, kompakta hästen går fram och åter, fram och åter och bonden följer efter i fårorna.

Att leka indianer och cowboys med våra cyklar till hästar bland bronsåldersgravar i Sollentuna.

Att åka skidor i mörkret på den oändliga slätten utanför Uppsala: Ett landskap utan riktningar, utan ljus.

Ett hav av gula smörblommor i en slänt i Mullsjö.

Swedenborgsgatan, den lilla stumpan mellan Södra Station och Mariatorget i Stockholm, det är mina barns hembygd, och den har jag lånat av dem. Nu, när jag har flyttat utanför Stan, så tar jag pendeln dit och går gatan fram för att känna mig hemma.

Jag funderar på om det nostalgiska draget – skidspåren på Uppsalaslätten, bronsåldersgravar! plöjning efter häst! – om det gäller för alla människors hembygdskänsla, eller om det är speciellt för oss, som har flyttat mycket. Vi har ju inte vår hembygd kvar – den utvecklas inte, förändras inte, utan är fastfrusen i minnet – evigt oföränderlig. Vår hembygd är från landet Förrivärlden. Vi följer inte en hembygd, som långsamt förändras med samhället i övrigt.

Så – vi blir konservativa, medan ni som återkommer till, eller stannar kvar i er hembygd blir flexibla, toleranta, förändringsbenägna.

Min hembygd finns i minnet, och där har den smält samman till ett bergigt slättlandskap, en skogsstig och

en äng. Och det är bara där, i fantasin, som hembygden riktigt existerar, såväl hos bofasta som nomader. Jag tror, att jag mitt i tåreflödet över en småländsk skogsstig kan komma ihåg, att hembygden är en fiktion, och att ingenting är beständigt.

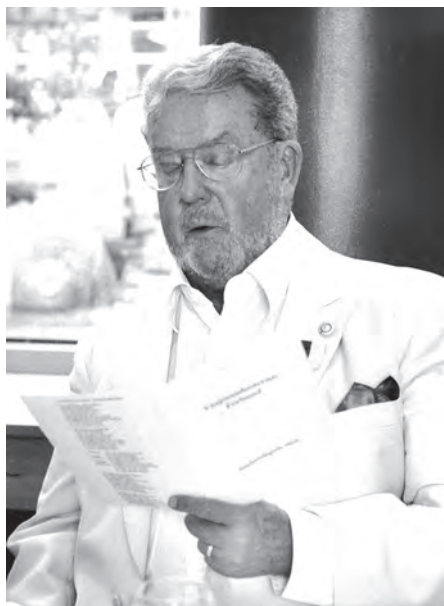
Så – skål för hembygden och för fantasin!

Ibland blev det riktigt roligt.

Curator och Rector scholae under middagen.

Två av våra trägna (och trogna!) sångare, Lage Olsson (-59) exekverande bordsvisa, Sten Roger Elmgren (-61) efter väl förrättat värv.

Två glada middagsgäster, Marianne Pokorny (-60) och Ulla Wennerstrand-Nilsson (-60).

Ett par andra damer vid middagen, Inger Lemark (-69) och Anita Skagerlind (-69).

Ett par herrar, Tage Andersson (-52) och Lars Johansson (-58).

... och så litet blandad konfekt, Barbro Lundmark (-62) och Lars Hultman (-50).

Deltagare i studentdagen 13 juni 2009

1939

Lander-Rubin, Carmen, Stockholm

1941

Nordström, Olof, Lund

1943

Ericson, Jan, Vällingby

1947

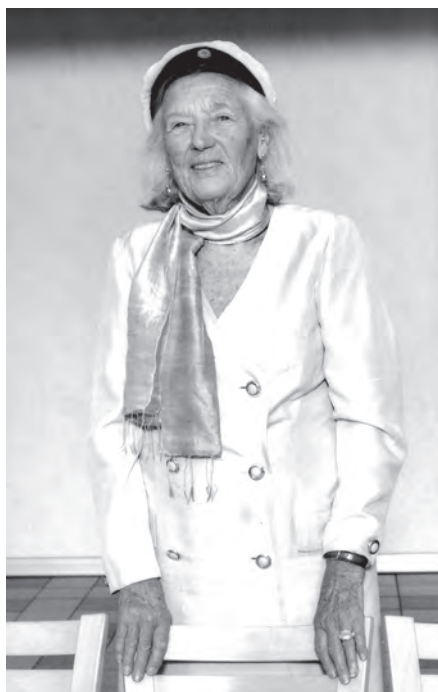
Boström, Ernst-Åke, Myresjö
Karlsson, Egon, Växjö

1948

Hecktor, Torild, Jönköping
Holmryd (Andersson), Sten, Växjö
Jonasson, Stig, Växjö

1949

Andén Nilsson, Hjördis, Ronneby
Axelsson, Paul, Skillingaryd
Borgström, Ove, Halmstad
Brunzell (Andersson), Birgitta,
Uppsala
Engström (Einarsson), Inga-Lisa,
Årsta
Engström (Danielsson), Ingrid,
Lidingö
Gustafsson, Allan, Skärholmen
Gustafsson (Angelin), Karin, Lund
Karlsson, Nils Allan, Växjö
Claesson, Tore, Alvesta
Laurell (Kjellin) Ingrid, Jönköping
Lindqvist (Gustafsson), Karin,
Växjö
Lindström, Lars-Ewert, Göteborg
Rosén (Andersson), Ethel, Vendelsö

70-årsjubilaren Carmen Lander-Rubin.

Tengdahl, Claes, Sandviken

1950

Hultman, Lars, Växjö

1951

Carlberg, Carl-Erik, Malmö
Serell, Ingrid, Växjö
Vult von Steyern, Johan, S:t Olof

1952

Andersson, Tage, Norrköping
Wicén, Anders, Växjö

1954

Burström (Edholmer), Marianne,
Växjö
Björk (Nilsson), Marianne, Växjö
Lessler, Eva, Växjö
Nilsson, Ingrid, Växjö
Spjuth, Jan, Karlskrona
Spjuth (Blomberg), Mari-Ann,
Karlskrona

1955

Nilsson, Eskil, Hovmantorp
Öhrstam (Hegborn), Siv, Växjö

*55-årsjubilarerna Ingrid Nilsson och
Eva Lessler.*

Studenter 1949. Övre raden: Lars Lindström, Claes Tengdahl, Tore Claesson, Allan Gustavsson, Ove Borgström, Nils-Allan Karlsson, Paul Axelsson. Nedre raden: Hjördis Nilsson (Allén), Inga-Lisa Engström (Einarsson), Karin Gustavsson (Angelin), Karin Lindqvist (Gustavsson), Ingrid Laurell (Kjellin), Etel Rosén (Andersson), Birgitta Brunzell (Andersson).

1957

Bergquist, Mats, Stockholm
Idefeldt, Stefan, Kalmar

1958

Johansson, Lars Y B, Åseda
Rejler, Jan, Stockholm

1959

Arfvidsson, Torgny, Hovmantorp
Björk, Sven-Olof, Växjö
Dahl, Roland, Göteborg
von Dolwitz (Peterson), Gerd,
Sollentuna
Ekstedt, Bengt, Täby

Erlandsson (Fransson), Solveig,
Braås

Forsberg (Idefeldt), Magdalena,
Hudiksvall

Fresk (Johansson), Inga-Lill,
Mölndal

Freygård Englander, Birgitta,
Lidingö

Höjer (Nilsson), Ulla, Lerum

Jakobsson, Jan-Åke, Åryd

Johansson, Bo Östen, Enebyberg

Claesson, Ingvar, Malmö

Küster (Vult von Steyern), Louise,
Gullabo

Lindén Söderström, Eva, Vislanda

A III 1959. Övre raden: Gerd von Dolwitz (Pettersson), Torgny Arfvidsson, Inga-Lill Fresk (Johansson), Anders Redstedt, Ulla Höjer (Nilsson), Jan-Åke Jakobsson, Magdalena Forsberg (Idefeldt).

Nedre raden: Eva Vrang (Evaldsson), Gunvor Pettersson (Johansson), Birgitta Östman (Karlsson), Elisabet Norén (Persson), Birgit Söreke (Josefsson).

*L IV 1959. Övre raden: Lage Olsson, Agneta Stenkula (Lindén), Paul Schannong (Olofsson), Carin Teuber (Cederström), Bo Östen Johansson, Margareta Tunberg (Lenhoff), Dagry Nordmark (Lindsten), Lars O Nordmark, Birgitta Freygard (Englander), Peter Lindgren.
Nedre raden: Sven-Olof Björk, Eva Lindén (Söderström), Iréne Nilsson (Olofsson), Lennart Magnusson, Louise Küster (Vult von Steyern), Henning Schannong (Olofsson), Gerd Wenås (Bergström)*

Lindgren, Peter, Ystad
 Loby, Levi, Växjö
 Lunneby, Barbro, Furulund
 Magnusson, Lennart, Karlskoga
 Niklasson, Harald, Växjö
 Nilsson (Olofsson), Iréne, Växjö
 Nordmark (Lindsten), Dagny, Växjö
 Nordmark, Lars O, Växjö
 Norén (Persson), Elisabet, Malmö
 Olsson, Ingmar, Danderyd
 Olsson, Lage, Kalmar
 Pettersson (Johansson), Gunvor,
 Motala
 Redstedt, Anders, Lanzarote, Spanien
 Schannong (Olofsson), Henning,
 Malmö

Schannong (Olofsson), Paul,
 Staffanstorp
 Sten, Göran, Listerby
 Stenkula (Lindén), Agneta, Kalmar
 Söreke (Josefsson), Birgit, Växjö
 Teuber (Cederström), Carin,
 Ingelheim, Tyskland
 Tunberg (Lenhoff), Margareta,
 Järfälla
 Wennerfors (Gustafsson), Britt,
 Norrtälje
 Wenås Borgström, Gerd, Kongsberg,
 Norge
 Vrang (Evaldsson), Eva, Malmö
 Östman (Karlsson), Birgitta,
 Vendelsö

R III 1959. Övre raden; Roland Dahl, Bengt Ekstedt, Harald Niklasson, Göran Sten, Ingvar Claeson, Ingmar Olsson. Nedre raden: Solveig Erlandsson (Fransson), Britt Wennerfors (Gustafsson), Barbro Lunneby (Sjölin), Levi Loby.

1960

Järnek, Gunilla, Växjö
Pokorny (Gummesson), Marianne,
Växjö
von Porat, Frank, Växjö
Rylow, Folke, Växjö
Rylow, Gudrun, Växjö
von Schreeb (Ewaldsson), Beth,
Stockholm
Wennerstrand Nilsson, Ulla,
Hovmantorp
Widén, Bo, Segeltorp
Åström, Bo, Växjö

1961

Elmgren, Sten-Roger, Alvesta
Jakobsson (Johansson), Birgitta,
Åryd

1962

Engström, Benno, Växjö
Lundmark (Angvall), Barbro, Växjö

1963

Guntsch, Birgitta, Stockholm
Håkansson, Gunnar, Lund

1964

Bergstrand, Sven-Axel, Karlstad
Hall, Ann-Sofi, Växjö
Nilsson, Gunnar, Karlskrona
Wahrolén, Anders, Växjö

1966

Leckne (Guntsch), Kia, Varberg

1969

Axelsson, Anders, Bjärred

45-årsjubilarerna Ann-Sofi Hall och Anders Wahrolén.

Bringselius Nilsson, Catherine,
Växjö
Brink, Håkan, Helsingborg
Danielsson, Kerstin, Uppsala
Engström (Möller), Karin, Kalmar
Fish, Ann, USA
Franzén, Lars, Göteborg
Hopkins, Kathy, USA
Johansson, Kerstin, Huddinge
Karlsson (Johansson), Ann-Katrin,
Kalvsund
Conradi, Nils, Göteborg
Laurell, Ola, Holland
Lemark (Gustavsson), Inger,
Lenhovda
Medin, Leif, Växjö
Olsson, Birgitta, Borås
Olsson, Stefan, Borås

1969. Övre raden: Håkan Brinck, Lars Franzén, Anders Axelsson, Stefan Olsson, Nils Conradi, Örjan Rask, Leif Medin, Ann-Sofie Signér (Svensson), Birgitta Olsson, Ola Laurell, Karin Örnmarker.

Nedre raden: Kerstin Johansson, Anita Skagerlind (Johansson), Inger Lemark (Gustavsson), Peter Ringius, Catherine Bringselius Nilsson, Kerstin Danielsson, Görel Pettersson (Karlsson), Karin Engström (Möller).

Pettersson (Karlsson), Görel, Växjö
Ringius, Peter, Växjö
Signér (Svensson), AnnSofi, Växjö
Skagerlind (Johansson), Anita,
Forsheda
Örnmarker, Karin, Johanneshov

1977
Jonson, Bo, Växjö

2009
Andersson, Ida, Tävelsås

1970
Guntsch, Bo, Hässleholm
Christiansen, Carin
Melldahl, Åsa, Stockholm
Rask, Örjan, Lund

Äldst och yngst denna Studentdag, Carmen Lander-Rubin (-39) och Ida Andersson (-09).

Växjöstudenternas förbund

Inspector

Mats Bergquist, Bergsgatan 16, 112 23 Stockholm
Tfn 08-651 60 64

Kollegium

Curator: Catherine Bringselius Nilsson, Elleholmsvägen 21, 352 43 Växjö.
Tfn 0470-285 88, e-post: cbringselius@telia.com

Procurator: Bo Jonson, Fjällvägen 4, 352 49 Växjö.
Tfn 0470-134 71, e-post: bo.jonson@telia.com

Sekreterare: Barbro Lundmark, Blomstervägen 1, 352 33 Växjö.
Tfn 0470-274 68, e-post: lundmark_barbro@hotmail.com

Skattmästare: Folke Rylow, Tvärgatan 6, 352 31 Växjö.
Tfn 0470-252 39, e-post: rylow@comhem.se

Ledamot: Gunilla Järnek, Lövsångarevägen 11, 352 42 Växjö.
Tfn 0470-249 72, e-post: gunilla.jarnek@netatonce.net

Ledamot: Anders Wensfelt, Villavägen 3, 191 46 Sollentuna.
Tfn 08-927 007, e-post: anders.wensfelt@wefast.se

Revisorer

Bertil Johansson, Frimurarvägen 4, 181 41 Lidingö.
Tfn 0709-29 36 19

Claes-Olof Kilander, Seminarievägen 38,
Tfn 0470-141 79

Valberedning

Ordförande: Marianne Pokorny, Pumphusgatan 15, 352 59 Växjö
Tfn 0470-910 10

GLÖM INTE
nästa studentdag
12 juni 2010

Ni som önskar studentjubileum: Vänd Er i god tid till i första hand curator eller annan i kollegiet för upplysning om och hjälp med kontakter med gamla klass- och årskamrater från Högre Allmänna Läroverket, Katedralskolan, Teknikum och Kungsmadskolan i Växjö. Deltag i Studentdagen och efterföljande Högtidsmiddag! Adresser m m finns i årsskriften.